



У суботу 17. 9. 2011. у 6 сати отац Иринеј је дошао по мене да ме вози у Рашку. Успут смо купили две искушенице, једну још у самом Београду, другу у нашем женском манастиру у В. Врбави недалеко од манастира Љуљаци. Још пре него што смо стигли у Врбаву, почели су путници-ходочасници да се јављају оцу Иринеју. Прво смо дознали да је полиција у Београду поскидала путнике са 5 аутобуса којима је требало да народ (неких 1000 њих) путује на Косово. Полиција је била врло груба и бахата (неким су одузели мобилне телефоне) и рекла им је да не вреди да траже алтернативни превоз јер нико неће стићи ни до Краљева а камоли до Рашке. Ја сам одмах обавестила неке пријатеље и замолила их да обавесте јавност. Наравно да сам од почетка мислила да ће нас полиција, и то српска не албанска, спречити да пређемо административну линију, али нисам очекивала да ће акција да почне већ у Београду.

Свратили смо у Љуљаке да се видимо накратко с владиком. После тог састанка, из Љуљака су пошла двоја кола, једна с владиком, јеромонахом Варнавом и јерођаконима Дамјаном и Паладијем, друга са о. Иринејем, искушеницама Биљом и Милицом и са мном. Успут стижу даље вести преко мобилних од којих је можда најдубљи утисак на мене оставила вест о обустављању свег јавног превоза у околини Рашке. У свом веома дугом животу нисам могла да замислим да ће власти обуставити јавни превоз без неке веома велике потребе као што се објављује ванредно стање због урагана, цунамија, поплава али не само да би нас спречили да одемо на Косово. Је ли неко некоме објавио рат? Али ко и коме? Влада народу? Или народ влади, дај Боже.

Већ у глави почињем да пишем захвално писмо Борису Тадићу у коме га молим за опроштај за дугогодишњи презир и мржњу што мене, са осталим српским народом, насилно држи одвојеном од браће и лишава нас Косова – целе петине наше територије – баш оног дела наше отаџбине на коме живе та наша браћа. А сад, одједном, видим да

Кроз стазе и богазе до Косова

Пише: Косара Гавриловић
субота, 24 септембар 2011 12:41

нисам у праву. Ја нисам више одвојена од народа који живи на Косову и Метохији. Ја сам с њим. Ми живимо истим животом. И то јединство дугујемо ником другом него Борису Тадићу и његовој дружини, јер на Косову и Метохији српски народ живи под окупацијом – и ми, као што смо баш видели, живимо под окупацијом. На Косову и Метохији српском народу је ускраћена слобода кретања – и нама је она ускраћена. На Косову и Метохији српском народу је ускраћена слобода окупљања, слободног збора и говора – и нама су баш те слободе ускраћене јер, како нам јављају други путници-ходочасници, полиција је забранила наш састанак с браћом са Косова а да ми јадни нисмо ни знали да је потребна дозвола од државних власти да се брат с братом састане и поразговара у нашој слободној држави која само што није ушла у то савршенство слободе и демократије – Европску унију.

Али немамо времена за писање умишљених писама које бисмо могли, или чак морали, да напишемо г. Тадићу и његовој влади. Јављају нам да Мрчајевци врве од полиције и да би требало да потражимо друге путеве, тајне стазе и богазе, ако желимо да стигнемо до Рашке. Ми на то одговарамо да не можемо да силазимо с главног пута јер нас је владика благословио да и не покушавамо тајно да уђемо у Рашку, као „тат у ноћи“, већ да то чинимо јавно и да свима кажемо куда и зашто идемо. У Мрчајевцима нас заустављају. Траже нам и ми дајемо лична документа, о. Иринеј и искушенице личне карте, а ја пасош. Полиција уноси наше податке у рачунар, враћа их и дозвољава нам да продужимо пут. Неких десетак километара иза нас кола са владиком се приближавају Мрчајевцима. Ми и не слутимо да њих неће пустити да продуже пут.

Стижемо до Ибра. Заустављају нас, траже документа, ми их предајемо и чекамо. Вест од владике. Њих спроводе назад. Куда? Не знају. Ја Иринеју: „Реците им да одмах обавесте владикиног адвоката“. Иринеј можда чује а можда и не чује јер сад говори на два мобилна истовремено и не зна се кад преко ког телефона говори. Ја инсистирам: „Врло је важно да његов адвокат зна да владика спроводе незнано куд“. У том нам враћају наша документа и врло љубазно (овог пута) кажу да морамо да се окренемо и вратимо откуд смо дошли. Али није нам дозвољено да се вратимо истим путем. Из нама непознатих разлога морамо одмах да скренемо десно, уз Ибар и кроз Ушће нађемо себи пут куда желимо да идемо. Тако смо се вратили у Љуљаке.

Чујемо да ни владика ни аутобус с монасима и монахињама и другим верницима није тако добро прошао као ми. Као што већ сигурно знате, сви они су спроведени и то тек после дугих и довољно мучних и, с полицијске стране, бахатих преговарања, док су наша кола једина могла да се врате несметано без полицијске пратње. Зашто? Не знамо. Колико ми знамо, једина разлика између нас и њих је била мој амерички пасош.